

VUONNA 1970

Kirj. Aleksandra Kouontai.

On tammikuun seitsemäs päivä vuonna 1970. Lepokodissa, jossa maailman vallankumouksen "suurten vuosien" veteraanit viettävät elämänsä loppuun, on niin juhallista, valoisaa, lämmitä ja hilpeitä.

Veteraanit olivat päättäneet muistella nuoruuttaan ja lapsuuttaan ja järjestää entisaajan joulupäiväksi "Joulupun" oikean kuusen, jota käytettiin ennen maailman mullistusta. Tuohon hankkeeseen yhtyivät innostunein mielin nuorisot, lapset sekä keskenkasvuiset, ja eritoten, saatuansa kuulla, että "Punainen mummo" tulisi kertomaan suurten tapahtumain vuodesta — 1917.

Kuusen he saivat verrattain helposti, vaikka heidän täytyi tinkiä se metsien suojeluskollegoilta. Mutta loppujen lopuksi he onnistuivat vakuuttamaan valppaille metsänvarti-joille, ettei metsä siitä harvene jos yksi puu koristaisi tuollaista harvinaista juhlaa.

Vaikeampi oli saada kynttilöitä. Uusi valaistustapa, joka taputui sädehoitajaksella oli syrjäyttänyt ei ainoastaan savuvan öljylampun vaan vieläpä karkoittanut sähkökaukaloihin maakyllin, jollin viimeisten vuosikymmenien uudet kesksinnöt eivät olleet vielä ehtineet tunkeutua.

Kynttilöitä ei uusi polvi ollut eläissään nähnyt, ja "suuret vuosien" veteraanien oli piirustettava kynttilöiden kuvia, jopa kutsuttava koolle erikoinen neuvottelu vallankumousvuosien kansantalousneuvoston entisistä jäsenistä, keksiäkseen keinon, millä valmistaisivat kynttilöitä yrittävän nuorison taidokkaat ja kaikkeen työhön pystyvät kädet.

Mutta kun vihdoinkin, useiden epäonistumisten, pienten väärinkäsitysten ja odottamattomien esteiden jälkeen onnistuttiin koristamaan kuusi kirjavilla paperikoristeilla, makeisilla, pähkinöillä, mehukkailla ja makeilla apelsiineilla, punaisilla omenilla ja kirjavilla omakekoisilla kynttilöillä sekä omakekoisilla kynttiläjalolla, niin pääteltyvät veteraanit sekä nuorisot, että "Kymmenes Kommun" ei ollut pitkään aikaan nähnyt sellaista alkuperäistä ja huvittavaa juhlaa. Nuorisot huvittelivat samoin kuin ovat huvitelleet kaikkien aikakausien nuorisot, nauraa, laulaa, leikkien, karkeloiden...

Mutta tarvitsi vain lähemmin tarkastaa nuorisot, nihdäksensä, ettei se ollut enää sama nuorisot, joka taisteli "Suurina vuosina" katusululla, ja vielä vähemmän se, joka eli kapitalismin ikeen alaisena.

Ennen kaikkea oli "Kymmenen Kommunin" nuorisot terve ja vahva mutta nuortaan potkea vartalo. Tytöillä oli tuuheaa, pitkä tukka, jolla he viehättävästi koristivat päänsä, sillä kommunissa noudatettiin ankarasti sääntöä siitä, että jokaisella kommunin jäsenillä olisi alkaa ei vain lepoon, vaan myöskin itsensä hoitamiseen. Kommunin jäsenet rakastivat kaikki kauneutta ja luonnollisuutta, eivätkä tehneet luonnolle viikivaltaa rumentamalla sitä.

Nuorukaisilla oli yllänsä vaprat, taiteelliset puvut, heidän käsivaivastansa ohuet voimaa ja taitavuutta.

"Joulupuille" kerääntyneiden nuorten joukossa ei ollut ainoatakaan sairasta, kalpeata, kiihtunutta. Kirkkain sätelivät veikkamaisesti tutkiskelevat silmät, rohkeita, joustavia, tahdikkaita olivat heidän nuorten ruumiidensa hikkeet. Mutta kalkista eniten herätti iloa se, että hilpeä nauru kapahteli kirkkaana, täyttämään heidän valaistun juhlasalin.

"Kymmenen Kommunin" nuorisot rakasti elämää, rakasti naurua, syntysten ainoastaan silloin, kun sen oli asuttava taisteluun ainoan vielä jäljellä olevan ihmiskunnan vihollisen — luonnon — kanssa. Mutta nuorisot

ei synkistynyt siksi, että se ei olisi pitänyt taistelusta, vaan voidakseen tehokkaammin keskittää itsensä ja valita parhain keino vihollisen voittamiseksi.

Luontoa vastaan oli vielä ankarasti taisteltava. Mitä enemmän kommunistinen ihmiskunta sitä valloitti, sitä enemmän "arvotuksia" se antoi oppineille tekniikoille ja luonnonvoimia vastaan taisteleville rohkelle taistelijoilta.

Mutta nuorisot rakasti tätä taistelua. Minkälainen olisikaan elämä ilman taistelua, ilman vastustajien voittamista, ilman tutkiskelevaa järjen etsimistä, ilman ikuisia pyrkimyksiä eteenpäin — tuntemattomaan, saavuttamattomaan?

Ilman tätä taistelua olisi elämä kommunissa ikävää. Elämä on järjestetty ja kulkee järjevästi suunniteltua laturansa. Jokaisella on oma

— Palakoot kynttilät loppuun ja annettakoon lapsille makeisia, merronamme heille suurista johtajista. Nuorukaiset kiirehtivät työntämään sillin pyörillä kulkevia lasisia pöytäjä, jolla taiteellisen kirjavissa astioissa oli lasten mielimakeisia.

— Kumpu nuo kynttilät palasivat nopeasti ja herkkusuu pian saivat kylläksensä makeisista! ... — puhelivat nuorukaiset.

Mutta veteraanit katselivat murheellisina lepätteleviä kynttilöiden valoja. Nuo tulet muistuttavat heille menneisyyttä, kaukaista, unhoitettua kapitalistisen järjestelmän menneisyyttä, jota he silloin tulisesti vihastivat kun olivat yhtä nuoria ja urhoollisia kuin tämän päivällisen kommunistinen nuorisot. Heidän nuoruusvuosiensa unelmat toteutuivat, mutta elämä sivunni nyt jo heidät, he eivät vanhuksen askelin enää jakaneet seurata nuorison rohkeata leikkailua... Paljon on, jota he eivät jaksaisi käsittää kommunistisen nuorison elämästä ja haaveista!

Vallankumoustaistelijat opin teillä

erikoksalansa, jokaisella mielityönsä. "Erikoksalaksi" nimettiin sitä työtä, jota kommunin jäsen suorittaa niinä kahtena tuntina päivässä, kun hänen voimiansa käytetään kommunin talouden hyväksi. Jällellä olevan aikansa käyttää kukin mielittöhinsä: tieteseen, taiteeseen, tekniikkaan, täydellistettyyn peltojen hoitoon, opettamiseen. Nuorukaiset ja neitokset työskentelevät yhdessä, samoilla erikoksalolla. Elämä on järjestetty siten, että ihmiset eivät saa perheittään vaan ikävuosittain. Lapset asuvat "Lasten Palatsissa", nuorukaiset ja neitokset asuvat hauskolaisissa rakennuksissa puistikkojen keskellä: alkuiset — yhteisäsuunnissa, joita on erilaisia ja vanhuksat asuvat "Lepokodeissa."

Kommunissa ei ole rikkaita eikä köyhiä, nuo sanat ovat unhoitetut. Ne eivät ihmise mitään. Kommunin jäsenillä on kaikki, mitä he tarvitsevat, voidakseen elää niin, että eivät tarvitse ajatella jokapäiväisistä huolista. Vaatteet, ravinnon, kirjat, huvitukset — kaiken tuon antaa heille kommunin. Sitä vastapalvelukseksi antaa kommunin jäsen työvoimansa kahdeksi tunniksi päivässä sekä sen lisäksi luomuksensa, järjensä tutkivan etsiköly — kalkkina aikoina jällellä olevasta elämästään.

Kommunilla ei ole vihollisia sillä kaikki naapurikansat olivat jo aikojen sitten järjestäneet itsellensä samalaisia kommuneja, koko maailman muodostaessa liittokommunin. Nuori polvi ei enää tiedä ollenkaan, mitä sota on...

— Vaari, kertokaapa meille punaisesta ja valkoisesta rintamasta ja siitä, miten te soditte oikein elävien ihmisten kanssa! — pyyteli nuorisot "Suurten vuosien" veteraanija.

Mutta "Joulupun" juhlaan eivät veteraanit halunneet kertoa sodasta. Heistä tuntui paremmalle kertoa vallankumouksen suurista johtajista.

— Vaari, minipä tiedin, mitä merkitsee sana ka—pi—fa—lis—ti! — kehasee mummo reipas polkanen, sydässillän juhlailevosta.

— Mutta minipä tiedin mitä merkitsee "rouva"!

— Ja minä tiedin, mikä raha on! Minä olen nähnyt rahaa museossa. Vaari, oiko sinullakin rahaa? Kanoitko sinä sitä pussissa, taskussasi? Ja sitten oli sellaisia ihmisiä... mitenkä niitä oikein nimettiin... varkaita, vai mitä ne olivat, jotka puhaltelivat rahoja tovereiden taskuista? Onko sinillä perää? Sepä vasta oli iystikäästä!

Kirkkaat äänet yhtyivät nauruun. Vallankumouksen veteraanija hiukan nolostuttaa ja loukkaa tuo kaukainen menneisyys, jossa oli kapitalisteja ja varkaita, ja rahaa ja rouvia...

Kynttilät olivat jo palaneet loppuun ja makeispydyt poistetut. Matiton nuorisot ympäröi kertojat.

— Mummo! Punainen mummo! Kerro meille Leninistä! Oletko sinä itse nähnyt hänet? Ihka elävänäkö? Elikö hän niinkuin muunkin ihmiset? Söikö hän ja joiko hän? Nauruko hän? Katseliko Lenin koskaan tähtiä, mummo?

Nuoret ovat utellaista ja heillä on oma tapansa kysellä asioista. "Punainen mummo" pyörittää päätään. Mitipä tekemistä tällä kalkella olisi tähtien kanssa. Silloin aikaan kun Lenin eli, oli maan päällä vielä niin paljon tehtäviä... Silloinhan raivosi nälkä... ja sota, Kirsimyksiä, uhreja, verta, mutta oli myös uljuutta, itseurautuvaisuutta, sankariutta, suurin voittoon, astutun tien oikeudellisuuteen.

"Punainen mummo" haluaisi, että nuorisot käsittäisi menneisyyden, tuon yhteiskunnallisen taistelun, viimeisen verisen luokkottelun koko suurunden.

Mutta nuoret tytöt ja pojat kuuntelevat veteraanija, kuten niinä vuorokerronamme heille suurista johtajista. Nuo sanat olivat nuorena kuunnelleet taruja, "Joulukertomuksia"...

Pääomat, voitot, yksityisomaisuus, jopa "rintama", — kaikki nuo sanat olivat jääneet historiallisiksi sanoksi, joita lapset oppivat koulussa, silloin kuin heille kertoillaan "Vallankumouksen suurista vuosista."

Maailman kommunin nuorison katseet oli tähdittyä korkeaan, houkuttelevaan äirettömyyteen... Eivät he käsittäneet sen taistelun suuruutta, eivät he voineet käsittää entisaajan riennua ja vavistuksesta pelkoa vallankumouksen kohtalosta!... — Ammuiko sinä itse, punainen mummo? Ammuiko oikeaan elävään ihmiseen?

Kommunin nuorukaisten katseet ovat ihmetteleviä, heissä herää paheksuminen, hämmästy... Kuluksa voi ampua elävään ihmiseen!... Elämähän on pyhää!...

— Me menimme itsekin kuolemaan!... Me uhrasimme kakkemme vallankumoukselle, — puolustihe "punainen mummo."

— Kuten mekin kommunillemme!... vastaa ylypeästi nuorisot.

Mummo vaikenee. Elämä on mennyt eteenpäin! Suuret vuodet ovat lakanneet olemasta todellisuutta. Nuorukaisten sydämiä ei enää voi syyttää kertomuksilla sankaritekoista maailman katusululla "viimeisen taiston" vuosina. Yhteiskunnallinen kysymys on ratkaistu. Kommunin aate on toteutunut. Ihmiskunta on vapautunut orjuudesta, ylivoimaisesta palkkatehtävästä, aineellisen riippuvaisuuden kahleista, taistelusta jokapäiväisestä leivästä.

Uusia, mittamattoman suuria tehtäviä asettaa ihmisen eteen hänen oma tutkiva, rauhottoman etsivä henkensä... Niiden suurten ääriivojen rinnalla, jotka piirtäytyvät vuoden 1970 nuorison eteen, kaikki entisten yhteiskunnallisten voimien taistelut näyttävät niin helposti ratkaistavilta!...

— Näikö? Näittekö te näikää kokonaisia vuosia... Kylläpä te siten olittekin järjestymättömiä ja tyhmiä!...

"Järjestymättömiä" ja "tyhmiä" — sen kauheampaa tuomiota ei nuori kommunin voimant lausua "punaisen mummon" aikalaistaista.

— Mutta lapset, jolle olisi ollut meitä ja meidän lujaa uskoa kommunismin voittoon, meidän sitkeitä, kiikkeitä taistelunamme kapitalismin, työväkevien vihollistua vastaan — ette te koskaan saisit nauttia yleisen järjestyneisyyden onnesta eikä vapuan luovan työn iloista!

— Me tiedämme kyllä, että te olette suorittaneet onnat tehtävienne, mutta meidän tehtävämme ovat suuremmat! Meidän pyrkimyksemme ovat laajemmalla rajatommammat!

Taisteinhaluksena kohottaa nuorisot rohkeat päänsä, iloiset katseet ovat tähdittyä tähtitalvaalle, joka tummana taustana näkyy juhlasalin peittäimättömien, leveiden ikkunoiden takaa.

— Te saavutte omanne ja mekin tulelme omanne saavuttamaan. Te alistitte yhteiskunnalliset voimat. Me alistamme luonnonvoimat. Laulakaamme, punainen mummo, meidän nautta luuluamme, laulua taistelusta keestyämiä luonnonvoimia vastaan. Sinähän, mummo, onst siveleen: se on meidän Internationalismine. Muttasen sanat ovat uusia, sellaisia, jotka kutsuvat suuren taistelun, urhoityöhön, ikuseen eteenpäin pyrkimiseen... Sammukoot teidän "kausijuhlanne" kynttilät! Meidän juhlamme on edessä! Elämä on taistelussa, ikusesti rauhottomassa etsimyksessä — eikä sen saavuttamisessa!...

Yhdellä dollarilla voidaan Neuvosto-Venäjän nälkäalueella ravita yksi nälkääkärsivä lapsi kokonaisen kuukauden ajan.